

Sygn. akt IV KO 168/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **P. P.**

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2020 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w R.

zawartego w postanowieniu z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. akt III K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę Sądu Rejonowego w
R. o sygn. akt III K (...) do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
G..**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2019 r. Sąd Rejonowy w R., wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy oskarżonego P. P. o sygn. akt III K (...) innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w G..

W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku Sąd Rejonowy wskazał, że okolicznością przemawiającą za skorzystaniem z instytucji unormowanej w art. 37 k.p.k. jest fakt, iż oskarżony przebywa aktualnie w Krajowym Ośrodku Zapobiegania Zachowaniom Dys socjalnym w G., zaś pobyt oskarżonego w tym ośrodku jest pobytem długoterminowym, niemożliwym z góry do określenia. Ośrodek ten jest jedynym tego typu ośrodkiem w kraju, stąd też niemożliwym jest przetransportowanie oskarżonego do podobnego ośrodka położonego w pobliżu

Sądu Rejonowego w R.. Z uwagi na znaczną odległość pomiędzy G. a R. wykluczone jest również jednorazowe doprowadzanie oskarżonego na poszczególne terminy rozprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątku od zasady właściwości miejscowej sądu i powinna mieć zastosowane jedynie w szczególnych przypadkach – w sytuacjach, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości odnosi się także do realizacji konstytucyjnego i konwencyjnego prawa do rzetelnego procesu, którego jedną z gwarancji jest rozpoznanie sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 EKPC). W Kodeksie postępowania karnego zamieszczono również dyrektywę nakazującą dążenie do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.).

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że potrzeba doprowadzenia w ogóle, a przy tym w rozsądnym terminie, do rozpoznania sprawy danego oskarżonego, mieści się w pojęciu dobra wymiaru sprawiedliwości, które w art. 37 k.p.k. uzasadnia odejście od reguł określenia właściwości miejscowej sądu związanej z miejscem popełnienia czynu. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 października 2008 r., II KO 78/08, LEX nr 465871). W ocenie Sądu Najwyższego, sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, oceniana przez pryzmat „dobra wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu przywołanego przepisu art. 37 k.p.k., uzasadnia przekazanie sprawy, innemu aniżeli miejscowo właściwy, sądowi równorzędnemu, Sądowi Rejonowemu w G.. W zakresie właściwości miejscowej tego Sądu znajduje się bowiem Krajowy Ośrodek Zwalczania Zachowań Dyssocjalnych w G., w którym aktualnie przebywa oskarżony. Z uwagi na brak z góry określonego okresu pobytu w ww. ośrodku, znaczny dystans dzielący miasta G. i R., uniemożliwiający jednorazowe dowożenie oskarżonego na poszczególne terminy rozpraw do R. i brak możliwości przetransportowania oskarżonego do innego tego typu ośrodka położonego bliżej właściwego miejscowo Sądu Rejonowego, tj. z uwagi na brak możliwości rozpoznania tej sprawy przez sąd miejscowo właściwy, ale równocześnie możliwość jej rozstrzygnięcia w innym,

równorzędnym sądzie, Sąd Najwyższy zdecydował o uwzględnieniu wniosku Sądu Rejonowego w R. i przekazaniu niniejszej sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G..

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w postanowieniu.